

GÜÇLÜ KALEMLER

*Prof. Dr. Gazi Yaşargil
İmam Hatip Ortaokulu*

İSTANBUL
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

İSTANBUL - GAZİOSMANPAŞA
İLÇE MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

PROJENİN ADI

PROJE YÜRÜTÜCÜLERİ

AYNUR DEMİR (TÜRKÇE ÖĞRETMENİ)

BETÜL YILDIZ (MATEMATİK ÖĞRETMENİ)

ZEHRA SERRAÇ (MATEMATİK ÖĞRETMENİ)

ÖN SÖZ

Sevgili Okurlar,

Bu kitap sizleri güzel bir yolculuğa çıkarmak için yazıldı. Birbirinden güzel şiirler, hikâyeler, masallar, anılar ve içtenlikle ifade edilen duygu dolu yazılardan oluşan bir çalışma.

Okulumuzun biricik şair ve yazar kadrosu tarafından kaleme alınan bu eserler, hepimiz için bir ders niteliği taşıyor. Millî ve manevî değerlerimizi ön planda tuttuğumuz “Güçlü Kalemler” kitabını okurken hayaller kuracak, kimi zaman hüzünlenip kimi zaman gülümseyeceksiniz. Biraz durup düşüneceğiniz anlar da olacak.

Bu kadar duyarlı, vefalı, sevgi dolu ve gönülden hisseden öğrencilerin öğretmeni olmak benim için gurur verici. Her birine emeklerinden dolayı teşekkür ediyorum. Yazmaktan ve hayal kurmaktan hiç vazgeçmemelerini diliyorum.

Keyifli okumalar...

AYNUR DEMİR
TÜRKÇE ÖĞRETMENİ

İÇİNDEKİLER

	<i>Sayfa No.</i>
1. ÖNSÖZ	
2. NİSA IŞIK (8/B): HAKİKAT.....	5
3. HİRANUR HARMANCI (8/B): 6 ŞUBAT 2023,O KARA GECE.....	6
4. ALPEREN ARSLANCA (8/C): VATAN SEVDASI.....	7
5. YASİN BİLGİN(8/C): ŞEHİTLER.....	8
6. MELEK NAZ ARPA(8/A):ÇOCUKLAR GELECEĞİMİZDİR.....	9
7. MEHMET TEVFİK AKSAKAL(8/C): MEHMET'İN GÜZEL KÖYÜ VE CİVCİVLERİ.....	10-11
8. RWİDA TNBAKJİ(6/B): ÖZGÜRLÜK.....	12-13
9. ECRİN ASLAN(8/A):UNUTAMADIKLARIMIZ.....	14
10. KEVSER ŞAWİ(8/A):SURİYELİ BİR ÇOCUK OLMAK.....	15-16
11. EFSA MEŞE(6/B): ATATÜRK.....	17
12. ECE BAYKAL(8/B): İSTANBUL ..... RESİMLEYEN:HACER ŞURA SANTUR(8/A)	18-19
13. ZEYNEP ARGUM(7/B):KURNAZ TİLKİ VE SİNSİ YILAN ..... RESİMLEYEN:ZEYNEP ARGUM	20-21
14. HAVVA ARGUM(6/B):MEVSİMLER.....	22
15. BERRANUR FATMA YILMAZ(8/B):TATİL ANIM.....	23
16. NİSANUR ALPTEKİN(8/A): HEPİMİZ YOK OLUYORUZ.....	24
17. BERRA DANİŞ(6/B):ARKADAŞIM KAPLAN.....	25
18. FEYZA UÇAR(6/B):DUYARLI OL!.....	26

19. ŞEVVAL BALCI(8/A):GÜNÜMÜZDE DİJİTAL BAĞIMLILIK.....	27-28
20. YAĞMUR ÇINAR(7/B):FISILDAMAK.....	29
21. NACİYE KOŞARASLAN(8/B):MİS KOKULU KEK.....	30-31
22. RİNED ALHARİRİ(6/B):AVCILARIN CEZASI.....	32
23. YAKUP EFE DÖNMEZ(5/A):TİLKI İLE TAVŞAN.....	33-34

HAKİKAT

Kim gösterecek hakikati bu insanlara,
Vicdanınız rahat mı bu olanlara?
Ey insanođlu! Bir bu olanlara mı kör oldunuz!
Hala da bu zalimlerin yaptıklarına göz yumaktan memnun musunuz?

Sözde insansınız, sözde kalpleriniz var.
Kalbiniz bir tek bu zulümlere mi köreldi?
Ey insanođlu! Görmüyor musun geziyor etrafta zalimler?
Uçup gidiyor zavallıların ağzındaki kelimeler.

Çığlıklar, ağlayışlar, feryatlar...
Ey insanođlu! Aç gözünü, gör önünü.
Küçücük bir melek acıyla tadıyor ölümü.

Ey insanoğlu! Hesabını vereceksin elbet
Gözündeki perdeyi kaldır da
Hakikati görmeyi niyet et!

Nisa IŞIK - 8/B

6 ŞUBAT 2023, O KARANLIK GECE

Benim adım Ada. 5 Şubat akşamı çantamı ve beslenmemi hazırlayıp yatağımın yanına koymuştum. Yarıyıl tatili bitmişti. Yarın okulun ilk günüydü ve beden dersi vardı. Oyun oynamak için sabırsızlanıyordum.

Saat 22.00 gibi uyumuştum. Birdenbire gelen bir ses beni uykumdan uyandırdı. Avizenin sallandığını görünce deprem olduğunu anladım. Hemen korkuyla annemle babama seslendim. Sonra kardeşim Gökçe'yi uyandırmaya çalıştım. Uykusu derindi fakat biraz sarsınca uyandı. Hemen birlikte odamızdaki masanın kenarında hayat üçgeni yapmaya çalıştık. Çok korkuyordum ama Gökçe'ye belli etmemeye çalışıyordum. Birden tüm sokak lambaları söndü. Her yer kapkaranlık oldu. Korkuyla gözlerimi kapadım.

Gözümü açtığımda enkaz altındaydık. Gökçe'yle aramıza bir duvar girmişti. Aramıza giren duvarda elimizin gireceği kadar bir açıklık vardı. Oradan da olsa birbirimizi görebiliyorduk. Her yer karanlık ve tozluordu. Şu an sabah mıydı, yoksa akşam mıydı? Annem ve babamın sesi hiç gelmiyordu. Çok korkuyordum ve çok acıkmıştım. Yanımda beslenme çantam olduğu aklıma geldi. Beslenme çantamı açıp Gökçe'ye de aramızdaki boşluktan biraz yemek ve su verdim. Bu şekilde beklemek gittikçe zorlaşıyordu.

Anneler diğer odadaydı. Onlara seslendim; "Anne baba sesimi duyuyor musunuz?". "Çok korkuyorum lütfen cevap verin", dedim ağlayarak. Kısık bir şekilde bir ses geldi "Biz iyiyim kızım, sen bizi düşünme. Siz iyi misiniz asıl? Kardeşin iyi mi?". Bu annemin sesiydi. Çok bitkin geliyordu sesi. Ama sesini duymak, yaşadığını bilmek bile çok iyi geldi bana. "Sen de bizi düşünme anneciğim iyiyiz biz." dedim. Hava çok soğuktu ama annemin sesini duyunca içim ısındı.

Yemeğimizi ve suyumuzu azar azar kullanıyorduk. Burada ne kadar kalacağımız belli değildi çünkü. Öyle de oldu. Saatlerce kurtarılmayı bekledik. Sesler geliyordu kulağımıza ama ne gelen vardı ne de giden... Herhalde yanlarında bizi kurtaracak aletleri yoktu. Duyuyordum konuşulanları: "Dayanın! Yardım ekipleri yolda." diye bağırıyorlardı. O sıra yorgunluktan uyuya kalan kardeşim uyandı ve anneme seslendi: "Anne, babam niye hiç konuşmuyor?" dedi. Annem ağlayarak: "Babanız uyuyor kızım. Merak etmeyin." deyince endişelendim. Başımдан aşağı kaynar sular döküldü. Baştan beri babamın bizimle hiç konuşmadığını fark etmişim. Tam o sırada bizi kurtarmaya geldiler. "Geldik, korkmayın." dediler. Onlar gelmişti evet, ama artık babam hiç gelmeyecekti...

O karanlık geceden sonra tek istediğim, bir daha o anı yaşamamak ve sevdiğilerimi kaybetmemek olacaktı.

Hiranur HARMANCI - 8/B

VATAN SEVDASI

Toprak kokulu Anadolu'nun
Karanlık gecelerine inat,
Yıldızlarla süslü gökyüzünün
Bir sabah daha doğdu şafağında.

Dağları aşan çığlık çığığa,
Menderes coşmuş, vadiler doldu.
Gözlerde bir umut, yüreklerde sevda
Özgürlüğün şanlı marşı oldukça.

Nice kahraman, nice destan
Bu topraklar uğrunda can verdi.
Birlik, beraberlik, vatan sevdası...
Yüreklerde yanan ateşti her daim.

İşgal karanlığına inat
Vatan toprağında bir direniş.
Topraklar sarsılsa da,
İman dolu yüreklerin zaferi, işte, bu şafakta.

Alperen ARSLANCA - 8/C

ŞEHİTLERİMİZ

Vatan aşkıyla başlar yarım kalmış hayatlar,
Yetim kalmış çocuklar, gözü yaşlı analar,
Şehadete yürüdü nice kahramanlar.

Gönüllerinde vatan aşkı,
Nurlu bedenleri bayraklara sarılı,
Bu emanet toprakları onların savunduğu gibi savunmalı.

Şehitlerle kurulmuş bu ülke,
Arkalarında bıraktıkları izleriyle
Kalplerimizde daima yerleri olacak
Vatan ve istiklal sevgiyle.

Hepsinin ismi kalbimizde,
Gururlanırız şehitlerimizle, Mehmetçiklerimizle.
Bugün vatan toprağımız var ise
Bu onların sayesinde.

Yasin Bilgin - 8/C

ÇOCUKLAR GELECEĞİMİZDİR

“Çocuk” denince aklınıza ne geliyor acaba? Yaramazlık yapan küçük insanlar mı, yoksa dünyayı anlamaya çalışan meraklılar mı?

Benim aklıma “gelecek “geliyor. Kim geleceğini harika bulmak istemez ki? Bunun için de çocuklarımızı yani yarınlarımızı korumalıyız. Ben bunları yazarken bile dünyanın bir ucunda çocuklar sadece ırkları, dinleri farklı diye öldürülüyor. Bizler iyi bir gelecek isterken bile geleceğimizi öldürenlere ses çıkaramıyoruz. Bari yaşama hakkı elinden alınmamış çocuklara iyi bir eğitim verelim ki onlar da geleceğini yaşasınlar. Bu eğitim de ailede başlar. Ailenin çocuğunu yetiştirme şekline göre değişir. Bazı aileler çocuğun kendisine göre davranmasını istiyor. Oysaki onlar daha çocuk, bizim onlara ayak uydurmamız gerekiyor. Onlara fazladan yük yüklememeliyiz. Çocuklarımıza ilk olarak iyi bir insan olmayı öğretmeliyiz. Başarıyı ilk sıraya koymamalıyız.

Albert Einstein da dediği gibi “Başarılı biri olmaya değil, değerli biri olmaya çalışın.” Bizler de değerli çocuklar yetiştirsek daha değerli yarınlar bizim olur.

Melek Naz ARPA - 8/A

MEHMET'İN GÜZEL KÖYÜ VE CİVCİVLERİ

Merhaba, ben 8/C sınıftan Mehmet Tevfik Aksakal,

Bugün sizlere köyde geçen bir anımı anlatacağım.

Öncelikle 7 Temmuz 2022 tarihinde İstanbul'dan Yozgat'ın Akdağmadeni ilçesine doğru yola çıktık. Henüz Kurban Bayramıydı. Üç gün orada kaldık. Son gün tutturdum , " Anne bana civciv al !" diye annem ne yapsın, o ara da biraz hastaydım, beni kırmadı aldı civcivi. Kahverengi bir civcivdi. Adımı Boz koymuştum, o günün akşamı yola çıktık. İstikamet Erzurum Tortum Kazandere köyü idi.

Sabah Erzurum'da mola verdik. Babaannem Erzurum merkezde yaşıyor. Babaannemle fırından ekmek almaya giderken bir adam vardı, çok tavuğu vardı. Babaanneme dedim ki, "Babaanne bu adam tavuk satıyor mu?" O da dedi ki "Satıyordur, bir soralım." Sorduk adama satıyormuş. Elinde küçük civcivleri de varmış. Babaannem dedi ki, " Alayım mı sana bir tane civciv?" Olur, dedim seçtik bir tane. Bu civcivin adını da Fatoş koymuştum. Sonra eve döndük, kahvaltı yapıp köye doğru yola çıktık.

Merkezle köyümüzün arası biraz uzak, 80-90 km kadar. Hava da çok sıcak. Biz bile çok terledik. Köye vardığımızda kutuyu bir açtık Boz ölmüştü. Ondan sonra Boz'u gömdüm. Ne kadar üzüldüğümü size anlatamam. Ama Fatoş yaşıyordu ve köye çok çabuk alışmıştı. Birkaç gün sonra çayırları biçmeye başladık. Bizim oralarda geçim kaynağı hayvancılık olduğu için çayır biçiyorduk. Fatoş'u da çayıra götürüyorduk. Fatoş'a dedem ot ve ağaç dallarından bir yer yapmıştı. Fatoş'u öyle böyle bir ay falan çayıra götürdük. Çayırlarımız sonunda bitti. Bir gün dedemin dayısının oğluna yardım etmek için Ziyaretli köyüne gittik. Akşam olmuştu. Yengemi arayıp tavukları içeri almasını söyledik. Yengem tavukları alırken fark etmiş. Fatoş'u ayrı bir yere koyuyorduk ama yengem Fatoş yerine Fatoş'un tüylerini bulmuş. Artık köpekler mi yedi, tilki mi kaçırdı bilmiyorum ama bir gün köyde dolaşırken Fatoş'un ayağını gördüm. Deyin ki" Fatoş'un ayağı olduğunu nereden biliyorsun ?" Ayağında ip vardı, karışmasın diye ip bağladık ama son zamanlarında çok kilo almıştı. Bir iki haftaya annem gelecekti beni almaya. O zaman belki keserdik. Zannetmem ama nasip.

İşte, böyle emek harca, çalış, bak, büyüt... Hop gelsin, bir tilki alıp götürsün. Hayat böyle. Elimizdeki kiyemetini bilelim, az çok demeyelim. Bugün varız yarın yoğuz.

Mehmet Tevfik Aksakal - 8/C

Kazandere köyü

ÖZGÜRLÜK

Özgürlük nedir? Bana sorma!

Önce sor kendine,

Ne canlanır kafanda?

Özgürlük denince aklına

Yaşamak gelir, düşünmek gelir.

Herkesin hakkıdır.

Kuvvetli ve cesur olup

Bütün haklarımızı savunmaktır.

Herhangi bir şey için,

Kendimizi kafese koymayalım.

Kendimizi hiçbir kişinin önünde alçaltmayalım.

Çünkü biz özgür bir bireyiz.

Biz bir kere yaşıyorsak

Mutlulukla, özgürlükle yaşayalım.

Bizleri istese bile tutsak yapamaz kimse.

Çünkü biz özgür bir bireyiz.

Kuřlar serbestçe uęabiliyorsa

Biz neden tutsak olalım?

Gökyüzünde bulutlar ne kadar neřeli ise

Biz de onları örnek alalım kendimize

Ama özgürüz diye

Kuşları kafese koymayalım.

Hayvanları rahatsız edip vurmayalım.

Mutlu olacaksak bile onlara hiç eziyet etmeyelim.

Özgürlük nedir? Bana sorma!

Ben cevapladım zaten sana.

şimdi ben soruyorum,

Söyle bakalım, aklına ne gelir özgürlük kelimesini duyduğunda?

Rwida TNBAKJİ - 6/B

UNUTAMADIKLARIMIZ

Kalpler kırılabilir, insanlar gidebilir, araya mesafeler girebilir ama anılar hep kalıcı olur. Sen birini çok seversin ve o kişi senden gider ama sen onunla yaşadığın şeyleri asla unutmazsın, unutamazsın. Bazen bir fotoğraf, bazen bir park, bazen birlikte yaptığınız şeyler... Bunları asla unutamazsın. Hatırlamak istemezsin belki ama kalp hiçbir zaman unutmaz.

Unutmak için her şeye başvurursun ama olmaz. Hele sizden giden insanı çok seviyorsanız... Kendi kendinize, benden gitti ama illa geçerli bir sebebi vardır, dersiniz. Kalbin bunu demekten, dinlemekten, giden kişiyi haklı bulmaktan, sürekli boş boş olanları düşünmekten bıkmıştır artık. Giden kişiyi hatırlatan hiçbir şeyi bilmek istemez. Yorulduğunu vücuduna yansıtır, sürekli uyumak istersin. Sebepsiz yorgunluk oluşur, ağlamak istersin durmaksızın. Gözyaşı akıtmak istersin, yemek yemekten kaçarsın, kafadaki sorulara hiçbir cevap bulamazsın. En acı verici olan kısmı da bu olur. Giden kişi seni kafanın içindeki sorulara cevap vermeden bırakır, kalbindeki yerini boş bırakır ve çeker gider.

Ecrin ASLAN - 8/A

SURİYELİ BİR ÇOCUK OLMAK

Suriye'de yüz binlerce insanın hayatını kaybetmesine, milyonlarca insanın ülkelerini terk ederek mülteci durumuna düşmesine neden olan iç savaşta yaşadıkları tüm acılara rağmen topraklarında kalmayı tercih eden Suriyeliler, bombalar nedeniyle ölümle burun buruna bir hayat sürüyor.

Oradaki acılar gerçekten çok kötü, hiç kimsenin istemeyeceği türden. Örneğin, benim teyzemin oğlu daha 12 yaşında yaşananlardan dolayı hayatını kaybetti ve aynı şekilde eniştemin oğlu da. Tüm aile üzüntüye boğulduk. Çocuklar için daha da zor oluyor her şey. Bir gün evimizin bahçesinde oyun oynarken bir ses geldi. Dışarıya çıktığımızda tüm çocuklar bir tarafa dağılmışlardı. Hepimiz çok korkmuştuk. Sonra da her aile kendi çocuklarına alıp eve götürmüştü. Biz o bombalardan dolayı evimize otururduk ve dışarıya asla çıkmazdık. Fırından ekmek alma ihtiyacımız olduğu zaman ya da başka bir şey, annem veya babam koşarak, yolda arabaların arkasına saklanarak giderdi. Sadece önemli şeyleri, bizim çok ihtiyacımız olan şeyleri alıp dönerlerdi. İşte ondan sonra 2011 yılında insanlar başka yerlere göç etmeye başladılar ve en çok sığınmacı olduğumuz ülke Türkiye'ydi.

İnsanların göç etmeye başladığı sıralarda biz de Türkiye'ye göç etmek zorunda kaldık. Türkiye'ye geldiğimiz zaman ben birinci sınıfa gitmeye başladım ve Türk dilini bir yılda öğrendim. İlk önce bana zor gelmişti ama sonra alıştığım için kolay gelmeye başladı. Türk dilini öğrendiğim için ben çok şanslıydım, yani yeni bir dil öğrenmek çok güzel bir şey. Kötü günler yaşamama rağmen şimdi Türkiye'de çok mutluyum, Türkiye'yi çok seviyorum ve Türk halkını da çok seviyorum. Türkiye'den çok memnunum .

Kevser ŞAWİ - 8/A

ATATÜRK

1881’de doğdu.
Sarı saçlı, mavi gözlüdü.
Büyüdü, önderimiz oldu.
Türk milletinin kurtarıcısı oldu.

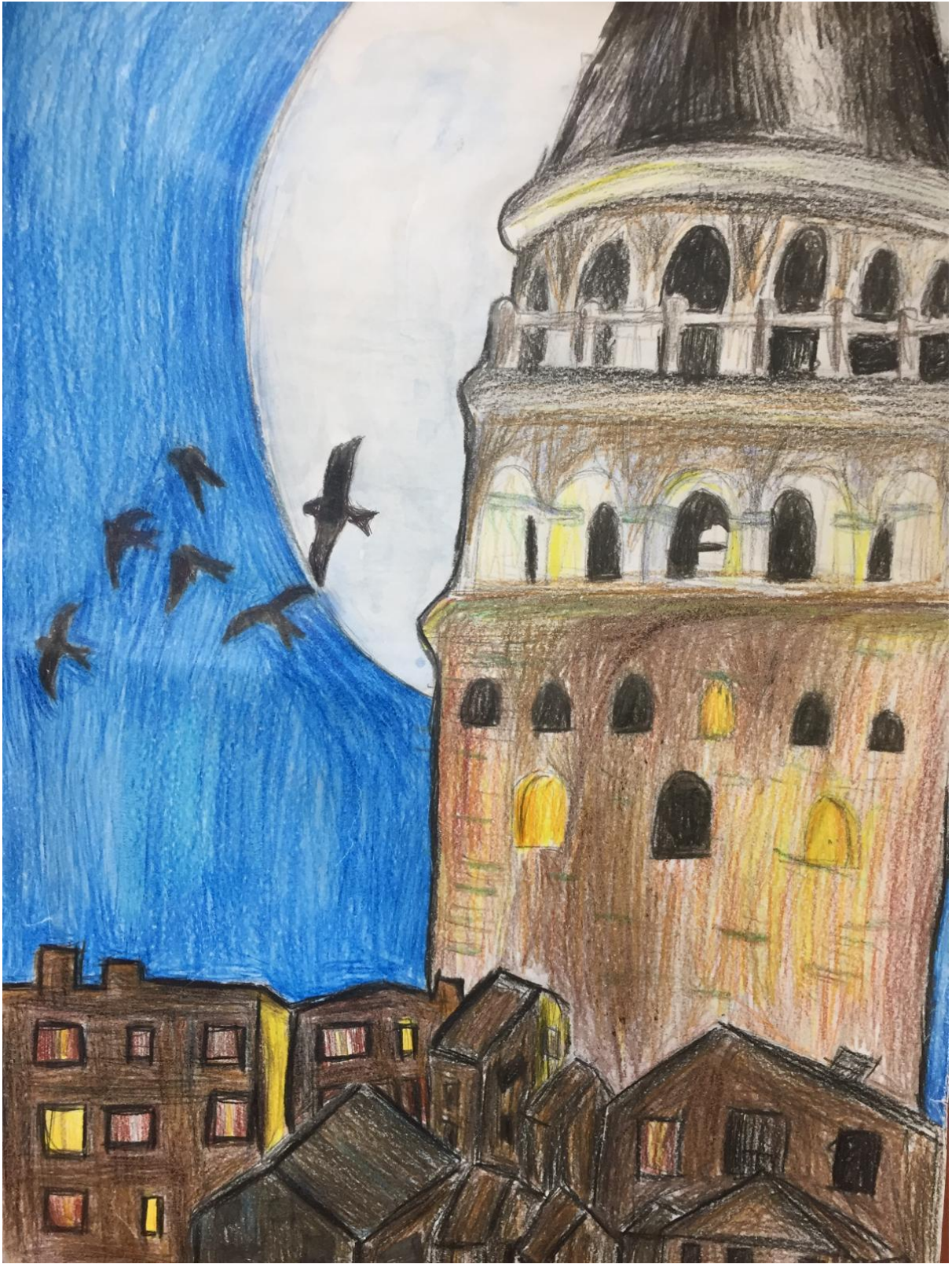
Gururumuz oldu, onurumuz oldu.
Geriye tek bir adım atmadan,
Ülkemizi, Türkiye’yi, kurtardı.
İnsanlığı kurtardı, Türklüğü kurtardı.

Bedeni yanımızda olmasa da,
Kalplerimizde yaşıyor.
Ey büyük Atatürk!
Unutmadık, unutmayacağız, unutturmayacağız.

Türkiye’yi, ülkemizi, bize emanet etti.
Bizler de büyüüp Ata’mızın dediklerini yapacağız.
Ey büyük Atatürk!
Senin yolunda ve senin izindeyiz.

Senin dediğin gibi birinci vazifemiz,
Türk istiklalini ve Türk Cumhuriyetini
İlelebet muhafaza ve müdafaa etmektir.
Cumhuriyetimizi koruyup ülkemize sahip çıkacağız.

EFSA MEŞE - 6/B

İSTANBUL

İstanbul! Masmavi denizi, sapsarı güneşi
Tarih kokan semtleri, ayırır İstanbul'un.
Rengârenk laleleri, pespembe erguvanları
Mücevher gibi süsler her tarafı.
Keşke bir gelebilseydin, bir görebilseydin İstanbul'u!

Çamlıca Cami'siyle, Topkapı Sarayı'yla, Ayasofya'sıyla
Daha nice tarihi güzellikleriyle ayırır İstanbul.
Tarihiyle, kültürüyle, sanatıyla ayırır İstanbul.
Keşke bir gelebilseydin, bir görebilseydin İstanbul'u!

Kız Kulesi'yle, Kıztaşı'yla
Daha nice efsaneleriyle ayırır İstanbul.
Hüznüyle, sevinciyle, umuduyla ayırır İstanbul.
Keşke bir gelebilseydin, bir görebilseydin İstanbul'u!

Yazan: Ece BAYKAL - 8/B

Resimleyen: Hacer Şura SANTUR - 8/A

KURNAZ TILKI İLE SİNSİ YILAN

Bir gün bir ormanda bir tilki varmış ve bu tilki çok kurnazmış. Ama kurnaz tilki kendisinin kurnaz olduğunu bilmiyormuş. Ancak dışarıdan kim onu görürse ne kadar kurnaz olduğunu tek bakışta anlıyormuş.

Sonra bir gün bir sinsi yılan bu kurnaz tilkiyi görmüş ve içinden şu şekilde söylenmiş:"Ne kadar kurnaz bir tilki, keşke ben de onun gibi olabilseydim." demiş. Sonra kurnaz tilki de sinsi yılanı görmüş ve o da aynı sinsi yılan gibi içinden şu şekilde söylenmiş:"Ne kadar sinsi bir yılan, keşke ben de onun gibi olabilseydim." demiş. Yani ikisi de birbirini kıskanmış. Sonra bir orman büyücüsü gelip kurnaz tilkiden kurnazlığını alıp sinsilik vermiş, sinsi yılan da sinsiliğini alıp kurnazlık vermiş. İkisi de bu duruma mutlu olmuşlar. Aradan iki gün geçmiş. Sonra ikisi de pişman olmuşlar. Çünkü kendi özelliklerini özlüyorlarmış. Sonra orman büyücüsü tekrar gelip "Mutlu musunuz?" diye sormuş. Onlar da " Hayır, mutlu değiliz.Çünkü kendi özelliklerimizi özledik ve onları senden geri vermeni istiyoruz." diye cevap vermişler. Ve bunun üzerine orman büyücüsü onların kendi özelliklerini geri vermiş.

Kurnaz tilki ile sinsi yılan çok iyi iki arkadaş olmuşlar ve uzun süre mutlu bir hayat sürmüşler.

Yazan ve Resimleyen: Zeynep ARGUM - 7/B

MEVSİMLER

İlkbaharda çiçek açar,

Çiçekler güzel kokar.

Yazın gideriz denize,

Yeriz meyve sebze.

Sonbaharda yağar yağmur,

Çantalarımız sırlıslık olur.

Kışın yağar lapa lapa kar,

Her yer karla dolar.

Havva ARGUM - 6/B

TATİL ANIM

Her zamanki gibi tatilimizi memleketimde, Edirne’de, geçiriyorduk. Meriç Nehri’ne gidecektik. Evdeki herkes telaş içindeydi. Herkes hazırlandıktan sonra evden çıktık ve bindik arabamıza.

Meriç Nehri köyümüzün yakınında olduğu için yolculuğumuz çok uzun sürmedi. Biraz yol gittikten sonra indik arabadan. Ormanın temiz havasıyla güzel bir yürüyüş yapıyorduk.

Meriç Nehri’nin karşısı Yunanistan’a bakıyordu. Yengemden şöyle bir bilgi öğrenmiştim. Edirne ile Yunanistan’ın kendi sınır çizgisi varmış ve o da Meriç’miş. Bu doğal sınır çizgisinden dünyada çok az bulunuyormuş. Bu bilgi beni bayağı şaşırtmıştı. Her neyse ben küçüklüğümde beri araba tutkunuyum ve hep babamla ağabeyim gibi araba kullanmak istemişimdir. Babama, "Baba, ben ne zaman araba kullanabileceğim." dediğimde hep, "Daha küçüksün." diyerek konuyu geçiştirirdi. O gün de şansımı denemek istedim. "Baba, ben de araba kullanabilir miyim?" dedim. Babam da kısa bir duraksamanın ardından "Direksiyona geç bakalım." dedi. O an için dünyalar benim olmuştu.

Bütün heyecanımla şoför koltuğuna oturdum. Babam öğrenmem gereken her şeyi bir bir sıraladı. Artık hazır sayılırdım. Ve biraz sarsıntılı bir kalkış yaptım. Biraz gittikten sonra yine sarsıntılı bir duruş yaptım. Babam, dur kalkları öğrenmem için birkaç kere bunu tekrarlattı ve araba maceram son buldu. Babam gayet iyi olduğumu ve yaptığım birkaç hatayı söyledi. Araba kullanman için uzun bir zamana ihtiyacın var, diye de ekledi.

Benim için o gün, unutulmaz bir gün olmuştu ve daha da unutabileceğimi sanmam.

Berranur Fatma YILMAZ - 8/B

HEPİMİZ YOK OLUYORUZ

Çevremizin, doğamızın bu kadar kirlenmesinin başlıca sebeplerinden biri bizim atıkları bilinçsiz bir şekilde yere atıp çevreyi kirletmemizdir. Aslında birçoğumuz çevreyi korumak ister. Fakat insanlar yediklerini, içtiklerini çöpe atmak yerine ilk buldukları yere atmaktadır. Bu yüzden de birçok canlı çevre kirliliğinden etkilenmektedir. İnsanlar, hayvanlar, bitkiler,.. Doğayı ve çevreyi, tek tek maalesef yok etmekteyiz.

Kimimiz çevreyi, doğayı korumak için elinden geleni yapıyor. Kimimiz ise hiçbir canlıyı düşünmeden hareket edip çevreye olumsuz bir şekilde zarar veriyor. Mesela, plastik herhangi bir maddeyi çevreye atıp çevreye zarar veriyoruz. Bir plastik doğada 450 yılda yok oluyor. 450 yılda yok olması demek bizim önümüzdeki senelerde çok tehlikeli bir yaşam süreceğimiz anlamına gelmektedir. Eğer çevreye kimyasallar, zararlı atıklar atmaya devam edersek ileride çok büyük sıkıntılar bizi bekliyor olacak. Kuraklığın, küresel ısınmanın, iklim değişikliğinin ve daha birçok olumsuz durumun içinde bulacağız kendimizi.

Oysa canlıların zarar görmesi için değil, hayata tekrar tutunabilmeleri için çaba göstermeliyiz. Bizim yapmamız gereken atıkları atık kutusuna, çöpleri konteynerlere ve çevreye zarar verecek kimyasalları uygun yerlere atarak daha elverişli bir ortam oluşturmak. Çünkü bu dünya sadece insanların rahatı için değil, birçok canlının iyi bir ortamda yetişmesi için var. Sonuçta hepimiz birer canlıyız ve hepimizin ortak gayesi temiz bir dünyada sağlıklı, mutlu, huzurlu yaşamak. Temiz bir dünyayı hepimiz hak ediyoruz. Çevreyi kirleterek birbirimizi yok etmek yerine, çevreyi koruyarak birbirimize karşı sevgi dolu olalım.

NİSANUR ALPTEKİN - 8/A

ARKADAŞIM KAPLAN

Yaz aylarının sıcak geçtiği günlerin birinde küçük bir kız çocuğu, annesiyle kırlarda dolaşırken duyduğu bir koku onu duraksatmış. Annesinin elini bırakacak kadar heyecana kapılmış, duyduğu bu kokunun peşine düşmüş. Bu maceranın başrolünün çiçek kokusu olduğunun farkına varmış ve çiçeği bulmaya koyulmuş. Aramış, taramış ve bulamamış. Vaktin nasıl geçtiğini anlamamış, bir de bakmış ki annesini kaybetmiş.

Seslenmiş, seslenmiş... Etrafında kimsecikler yokmuş. O sırada bir ses duymuş. Ses yakınlardan geliyor, hızlıca sağa sola koşuşturmuş merak edip sesi takip etmeye başlamış. İlerlemiş, ilerlemiş ne yazık ki sesin nereden geldiğini bulamamış. Sonra önüne bir kaplan çıkmış. Ne yapacağını bilememiş, çok korkmuş. Kaçmış, koşmaya başlamış. Yol kenarında bir taksi görmüş ve hemen ona binip şoförden kendisini karakola götürmesini istemiş.

Karakolda uzun süre bekleyişin ardından annesini bulmuşlar. Annesi tedirginmiş fakat küçük kızını görmenin mutluluğuyla:

-KIZIM sen neredeydin?

Küçük kız duygularına hâkim olamamış konuşurken ağlamaya başlamış:

-Anne çok güzel bir çiçek kokusu geliyordu ve ben de onun peşinden gittim, çok pişmanım.

Annesi, "Bu hayatta hata yapa yapa doğruları öğreneceksin, bundan ders çıkarman bana yeter." demiş ve sevinçle evlerine dönmüşler.

Günler günleri kovalamış ve tam üç gün geçmiş. Bir gün uyurken rüyasında kokusunu anımsadığı çiçeği gözünde canlandırmış. Uyandığında onu çok özlemiş ve görmek istemiş. Annesine haber vermeden kırlara gitmeye karar vermiş. Tam kırlara gidecekken önündeki taşı görmemiş ve düşmüş. Canı acımış ama yoluna devam etmek zorunda olduğu için ayağa kalkıp yoluna devam etmiş. Sonunda kırlara varmış.

Uzun süre yürüdüktan sonra yine yolunu kaybetmiş. Sakin ve korkmadan ilerlemeye çalışıyormuş. Bir de ne görsün Karşısına yine kaplan gelmiş, "Bu kaplan kırlara ilk gittiği zamandaki kaplanın aynısı." diye şaşkınlığını gizleyememiş. Kaplandan çok korksa da kaplan aslında çok iyi kalpli bir kaplanmış. Herkes ona gözlerinden dolayı korkuyla bakıyormuş fakat çoğu insan kaplanın gözlerinin doğallığının farkına varamıyormuş.

Küçük kıza bu durumu anlatmış ve kız onun söylediklerini anlamış. Sonra kaplan ile kız iyi bir arkadaş olup gezintiye çıkmışlar. Bir süre ilerledikten sonra karşılıklı köpek sürüsü çıkmış. Onlara saldırmaya başlamışlar. Kaplan kendini siper etmiş, küçük kıza zarar gelmesine izin vermemiş. Kaplan bir kükremiş, köpekler ise bin ürkmüş.

Kız kaplanı evine davet etmiş. Kaplan kabul etmiş. O sırada annesi de çok merak ediyormuş kızını. Sonunda evin yolunu bulmuşlar. Annesi şaşakalmış. "Aaaa! Bu ne kızım?" deyip şaşkınlığını gizleyememiş. Kısaca nasıl bir arada olduklarını anlatmışlar. Annesi zorla da olsa bu durumu kabul etmiş. Evlerinin bahçesinde kaplanı beslemeye başlamışlar. Birlikte oyunlar oynuyorlarmış. Derken annesi: "Kızım, haydi Aslı uyan artık! Bugün kırlara pikniğe gidiyoruz. Aslı, hadi geç kalacağız!"

Berra DANIŞ – 6/B

DUYARLI OL!

Merhaba ben Ece. 16 yaşındayım sizlere dört yıl önce yaşadığım bir olayı anlatmak istiyorum. O zamanlar 12 yaşındaydım.

Babamla birlikte sirkte gitmiştik. Girişte patlamış mısır satan bir adam gördük ve patlamış mısır aldık fakat ben sirk alanına gidene kadar patlamış mısırımı bitirdim. “Baba patlamış mısırımı bitti.” dedim. Babam da “Gösteri başlamadan gidip alalım kızım.” dedi. Babama : “ Ben kendim gidip alırım baba.” dedim. Babam da: “ Yolu hatırlıyor musun kızım?” dedi. Ben de: “ Evet, baba.” dedim ve sirk girişine gittim. Patlamış mısır satan adam yoktu ben de etrafa bakmaya karar verdim.

Patlamış mısır satan biri ararken bir anda sesler duymaya başladım. Seslerin geldiği tarafa gittiğimde bir kapı gördüm ve kulağımı kapıyı yasladım. Sesler oradan geliyordu. Kapıyı araladığımda birde ne göreyim! Bir fil ve o fili gösteride oynamasına zorlayan sahibi. Diğer tarafa baktığımda ise aslanı ateş çemberinden geçmesi için tehdit eden aslan sahibi. Hemen telefonumu çıkarttım ve onları videoya çektim. İki dakika sonra videoyu kapattım ve telefonumu saklayıp içeri girdim. İçeri girdiğim gibi : “ Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?” dedim. Aslan sahibi :“İşin olmayan şeylere karışma bücür!” dedi. Çok sinirlendim. Hem hayvanlara eziyet ediyorlardı hem de haklıymış gibi konuşuyorlardı. Ben de: “ Bu yaptığınız suç. Sizi şikayet edeceğim. Benim babam polis.” dedim. Fil ve aslan fırsattan istifade yanıma geldiler ve Fil: “ Lütfen bize yardım et” dedi. Ben de: “ Üç deyince kaçıyoruz!” dedim ve ardından “ 1, 2, 3 kaçın !”dedim ve koşmaya başladık babamın yanına gittik. Aslan: “ Kanıtımız yok ki ne yapacağız?” dedi. O sırada aslan sahibi ve fil sahibi geldi. Babam: “ Kızım ne oluyor burada, niye bu kadar geciktin? Patlamış mısır satan adam seyircilerin arasında dolaşıyordu. Aldım ben patlamış mısır.” dedi. Babama tüm olanları anlattım ve videoyu gösterdim. Babam bana hak verdi ve sirkteki bütün hayvanları ellerinden alarak doğaya serbest bıraktı ve oradaki tüm çalışanları tutukladı. Babam, ben fil ve aslan röportaj yaptık ve hayvanların da bizim gibi birer canlı olduğunu anlattık. Fil ve aslan doğduğu andan itibaren sirkte eğitim görüyormuş fakat bunu hiçbir zaman istememişler.

Arkadaşlar hayvanlara karşı duyarlı olalım. Onları kendi evi olan doğadan alıkoymayalım.

SON

Feyza UÇAR - 6/B

GÜNÜMÜZDE DİJİTAL BAĞIMLILIK

Teknoloji ve internet kullanımına önlenebilir bir istek duyulması ve buna eşlik eden kontrolsüz, bilinçsiz kullanım sonucu ortaya çıkan olumsuz davranış değişikliklerine dijital bağımlılık adı verilir.

Dijital bağımlı kişiler, teknolojik araçları kullanmadığı zamanlarda kendini güçsüz, kaygılı, öfkeli, sinirli ve stresli hisseder. Dijital ekran karşısında uzun saatler sonucunda zaman kavramını yitirir. Önceliklerini belirlemede güçlük çeker, planlarını sürekli ertelerler. İşten kaçır, iş hayatında ve okul yaşamındaki görevlerini yerine getirmekte güçlük çeker ve bunun sonucunda akademik başarısı olumsuz yönde etkilenir. Böyle kişilere yardım edilmek istendiğinde kendini aşırı derecede savunur, yakınlarıyla çatışma yaşar, yardım ve desteği kabul etmez.

Dijital bağımlılığın etkileri ile mücadele etmek için bireylerin dijital dengeyi sağlamaları bilinçli dijital kullanım alışkanlıkları geliştirmeleri gerekmektedir.

DİJİTAL DÜNYA İLE ARAMIZA MESAFE KOYDUĞUMUZ BİR GÜNDE NELER YAPABİLİRİZ?

Rutin olarak yaptığımız aktivitelerde değişiklikler yapabiliriz. Mesela; Sabah uyandıığımızda ilk yaptığımız şey telefona bakmak ise bunun yerine herhangi bir kitaba başlayıp yeni kelimeler öğrenebiliriz, temiz hava almak için yürüyüşe çıkabiliriz, spor yapabiliriz veya ajandamıza günümüzü planlayabiliriz. Gün içerisinde ders çalışabilir, zekâ oyunları oynayabilir veya ailemize ve arkadaşlarımıza daha çok zaman ayırabiliriz. Onlarla birlikte tarihi alanları gezip, eğlenceli yerlere gidebiliriz.

Dijital teknolojiyi kullanırken dalıp gitme sonucu duruş bozukluğumuz da etkilenir. Duruş bozukluğunun etkilenmemesi amacıyla baş ve gövde dik tutulmaya çalışılmalı, sık sık oturma pozisyonu değiştirilmeli, bel destekli sandalyeler tercih etmeli, bel boşluğu yastık ile desteklenmelidir.

Ekran başında geçirilen uzun saatler gözde yorgunluğa neden olmaktadır. Bu etkileri azaltmak mümkündür. Örneğin, ekran başında geçirdiğimiz her 20 dakika sonunda 20, 30 saniye mola vererek, çalışma alanını yeşillendirip aynı zamanda da sadeleştirerek, göz sağlığına faydalı besinler tüketerek, düzenli göz muayenesini ihmal etmeyerek göz sağlığımızı koruyabiliriz

Dijital bağımlılığın faydalı ve doğru kullanıldığında zararından çok yararı vardır. Dijital teknoloji, insanlara geniş bir bilgi ve kaynaklara erişim imkânı sunar. İnternet aracılığıyla eğitim ve araştırma kaynaklarına, uzman görüşlerine kolayca ulaşabiliriz ve ders tekrarlarımızda videolar izleyip teknolojiyi kaynak olarak kullanabiliriz.

Hayatta başarılı ve mutlu olmak adına teknolojiyi en güzel ve faydalı bir şekilde kullandığımızda asıl amacımızı elde etmiş ve biz fark etmesek de hızla akıp giden zamanı kaliteli ve yaşamımızın en güzel şekilde yönlendirilmesine yardımcı olacak kararlar almamıza etki edecek bir hale dönüştürmüş oluruz.

ŞEVVAL BALCI – 8/A

FISILDAMAK

Gecenin karanlığında,
Baktım yıldızlara.
Fısıldadı kulağıma,
İřaret vermiřti bana.

Gökyüzünün aydınlığında,
Baktım yıldızlara.
Fısıldadı kulağıma,
Işık vermiřti bana.

Yağmur ÇINAR - 7/B

MİS KOKULU KEK

Bir varmış bir yokmuş. Uzak diyarların birinde yaşayan bir kız varmış. Menekşe adında tatlı bir kız, havuçlu kek yapmış. Kekin içine bolca sevgisini ve rendelediği havuçları katmış. Kek pişerken etrafındaki mutlulukları çeke çeke pişmiş. Kekin kokusu halka yayılmış. Yaramaz adındaki bir tavşan, kokunun gizeminin nereden geldiğini kekin kokusu burnunda tüte tüte takip etmiş. Menekşe, keki soğuması için pencerenin bir köşesine koymuş. Yaramaz, keki yemek için hevesle yolu aramış, aramış ve pencereyi görüp oradan geldiğini kestirmiş. Biraz düşünmüş:

-Ben keki nasıl uzanıp alabilirim? demiş ve evin yanında bulunan bir merdiven görmüş. Kaptığı gibi pencereye tırmanmaya başlamış. Ağır ağır adımlarla düşmeden tırmanmaya çalışmış. Keki kaptığı gibi soluklanmadan kaçmış. Bir anda merdivenden düşüvermiş. Yaramaz tavşan bağırmış ve Menekşe onun sesini duymuş. Mutfağa doğru gitmiş. Pencereden aşağıya doğru bakınmış. Yaramaz tavşanı görüvermiş. Tavşan kekle birlikte endişeyle kaçmış. Menekşe koşarak peşinden ilerlemeye koyulmuş. Yaramaz tavşan pes etmiş. Bir ağacın köşesinde oturmuş. Menekşe tavşanı kulaklarından tutmuş. Tavşan çok pişman olduğunu söylemiş.

-Benim olmayan şeyi izinsiz aldım, özür dilerim. Bana ne ceza vereceksin? demiş. Menekşe yaptığı için kötü bir şey olduğunu dile getirmiş. Yaramaz tekrardan özür dilemiş ve:

-Benim olmayan bir şeye bir daha dokunmayacağım, demiş. Menekşe özrünü kabul etmiş. Birlikte geri dönmüşler, sevinç içinde. Sonra arkadaşlarıyla birlikte keki afiyetle yemişler.

Yazan ve Resimleyen: Naciye Koşaraslan - 8/B

AVCILARIN CEZASI

Bir varmış bir yokmuş. Bir gün üç avcı filleri avlamak için bir ormana gelmişler. Ve aralarında,” Yarın sabah erkenden uyanıp filleri nehirden su içmeye giderken yakalayalım” diye bir konuşma geçmiş.

Avcılar çok yüksek sesle konuştuğu için onları bir kuş duymuş ve hemen ormanın kralı olan aslana duyduklarını anlatmış. Aslan hemen bütün hayvanları toplamış ve onlara olayı anlatıp plan yapmaları gerektiğini söylemiş. Oradaki hayvanlardan biri de tilkiymiş. Hemen kafasında planlar kurmaya başlamış. Herkes kurduğu planı çok beğenmiş ve geceyi beklemişler

Gece yarısı olunca iki avcı ormanda uyumuş, üçüncü avcuyu ise bekçi yapmışlar ama o bekçi de uyuyakalmış. Herkes uyuyunca tilkiler avcıların bütün eşyalarını almış ve yılanlar da avcıların ayağına dolanmış. Avcılar bir süre sonra uyanmışlar. Uyanınca çok şaşırıp kızmışlar. Tabi tüm hayvanları karşılarında öfkeli bir şekilde görünce de çok ama çok korkmuşlar. Önce aslandan özür dilemişler, sonra bütün hayvanlardan özür dilemişler. Bir daha bu ormana asla gelmeyeceklerini söylemişler ve çok pişman olduklarını söylemişler.

Aslan onlara inanmış ama yine de onları orman mahkemesine şikâyet etmiş. Mahkeme kararı sonucu o üç avcının cezası bir daha hiçbir ormana girememek ve av yapamamak olmuş. Avcılar böylelikle hak ettikleri cezayı almışlar. Ormandaki bütün hayvanlar birbirini korumak tehlike anında korumak için söz vermişler.

Arkadaşlar! Hayvanlara zarar vermeyelim, onları sevelim ve besleyelim. Çünkü bize ihtiyaçları var.

Rined ALHARİRİ - 6/B

TILKI İLE TAVŞAN

Günlerden bir gün tilki ormanda dolaşıyordu. Dolaşırken arkadaşı tavşan ile karşılaşmıştı. Sonra tilki ile tavşan birlikte oyunlar oynadılar ve çok eğlendiler. Sonra tavşan onunla bir kulüp kurmak istemişti ve tilki kabul etmişti. Tilki tavşana, "Yarın tekrar buluşalım, o zaman kuralım." demişti. "Çünkü bugün daha yapacak çok işim var." dedi. Aslında hiçbir işi yoktu. Ormandaki evine gider gitmez hemen uyudu. Yalanın kötü bir şey olduğunu o da biliyordu ama iş işten geçmişti.

Uyandığında ertesi gün olmuştu bile. Sonra hemen evden çıkıp tavşan ile buluşacakları yere gitti ama tavşan orada değildi ve bir gariplik vardı. Ormanda her gün kuşların, böceklerin sesi olurdu fakat bugün hiçbir hayvandan çıt çıkmıyordu. Tavşanı bulmak için ormanın kralı aslanın evine gitti. Aslan evindeydi. Tilki aslana, "Herkes nerede?" diye sordu. Aslan her şeyden habersizdi, bu nedenle tilkinin sorusuna sessiz kaldı.

Aslan sonra "Bilmiyorum." deyince tilki oradan ayrıldı. Tilki tavşanı aradı aradı ama bulamadı. En sonunda ormanın bilgesine gitmek geldi aklına ama bilgenin yerini unutmuştu. Sonra tilki aslanın evine giderken maymun ile baykuşun konuşmalarını duymuştu. Birden o geldi aklına. Baykuş, maymuna "Bu ormanın bilgesi yeni bulunan mağaraya taşınmış." dedi. Aslında tilki daha önce hiç mağara görmemişti. O mağarayı bulması zor olacaktı. Ama vazgeçmezse hemen bulabilirdi. Sonra tilki baykuşla karşılaştı. Baykuşa bilgenin yerini sordu. Baykuş tilkiye onun yerini tarif etti. Tilki oraya gitti ama kimseyi görmedi. Sonra gelir tekrar kontrol ederim diye düşündü ve evine gitti. Evinde saatlerce uyudu. Çünkü çok yorulmuştu. Henüz tavşanı aramaktan vazgeçmemişti ama her an vazgeçebilirdi. Tilki arkadaşlarını çok severdi. Tavşanı da öyle severdi ama tilkinin bazı arkadaşları onun kurnazlığı ve yaptığı şakalar yüzünden onu istemiyorlardı. Bu nedenle tilki kendini yalnız hissediyordu.

Ertesi gün oldu. Tavşanı bulmak için bilgenin mağarasına tekrar gitti. Bu sefer bilge oradaydı. Tilki bilgeye tavşanın nerede olabileceğini sordu. Bilge önce kaybolmasının nedenini aradı ve tilkiye "Daha önce ona ihanet ettin mi?" diye sordu. "Hayır." dedi tilki. Sonra tilkiye "Peki, daha önce onu hiç üzdün mü?" diye sordu. Tilki önce doğruyu mu söylesem yalan mı söylesem diye düşündü. Çünkü onu daha önce ona yalan söylediği için üzdüğünü biliyordu. Tilki zaten ona yalan söylediğimi bilmiyor, diye düşünerek bilgeye yalan söyledi "Hayır, üzmedim." diye cevapladı. Bilge tilkiye "Peki, o senden kaçmak istiyor olabilir mi?" diye sordu. Tilki "Niye kaçmak istesin ki, bu çok saçma. Sonuçta onunla yıllardır arkadaşız." diye yanıtladı. Bilge, bildiğin üzere ben bir bilgeyim ve tahminlerim hep doğru çıkar, dedi. Ben sizi tavşanla bulduğunda gizli gizli izlemiştim. Sen ona "İşim var." demiştin. Ben seni evine gidene kadar izledim evinde uyumuştun. O sırada tavşan da oradaydı. Senin uyuduğunu gördüğü için üzülmüş olabilir. "Peki, sana soruyorum, bana neden yalan söyledin?" dedi bilge. Tilki, bilgeye ona yalan söyleyip üzdüğümü bilmiyor sandığım için yalan söyledim, dedi.

Sonra tilki bilgeye, "Bir kişiyi gizli bir şekilde izlemek de kötü bir şey. Siz beni niye izlediniz?" diye sordu. Bilge, "Çünkü herkes benim mağarama gelip bir şeyler sorabilir, ben de herkesi izleyip yalan mı yoksa doğru mu söyleyecekler emin olmak için izlerim. İşe yaramış

gözüküyor, dedi. Tilki bilgeye teşekkür edip bilgenin mağarasından çıktı. Tilki ormandaki herkese ,“ Arkadaşım tavşanı gördünüz mü?” diye sordu. Sordu ama yine de sorusuna hiçbir cevap alamadı.

Tilki üzgündü. Tavşanı bulmak için aklına gelen bütün yöntemleri denemesine rağmen tavşan ortalıkta yoktu. Tilki gezinirken bir mağara buldu. Belki tavşan buradadır, diye düşünerek o mağaraya girdi. Mağara çok karanlıktı. Tavşanın mağarada olmadığını anlayınca geri dönmek istedi. İstediyse ama karanlıktan hiçbir şey göremiyordu. Sonra tilki karanlıktan bir deliğe düştü. Tilki çığlıklar attı ama kimse onu duymadı. Aradan saatler geçti. Tilki delikte bir ip ve taş buldu. Onları bağlayıp yukarı attı ama düşüp düşüp durdu. Sonunda baykuş oraya geldi. Onu tek başına taşıyamayınca yardım çağırdı ve hep birlikte tilkiyi kurtardılar. Tilki delikten çıktığında tavşanı aramaktan vazgeçmedi.

Tilki, Acaba tavşan ormanın dışına yani şehire gitmiş olabilir mi?”, diye düşünerek endişelendi. Tilki ormanın dışına gidip orada da tavşanı aradı. Ama kocaman şehirde tavşanı nasıl bulacaktı? Tilki bir oyun parkına girdi. Oyun parkı eğlenceli gibi görünse de tavşanı aramak daha önemliydi. Tavşanın nerede olduğunu düşündükten sonra aklına şehrin diğer tarafında bir bilge bulunduğu geldi. Ormandaki arkadaşları söylemişti bunu tilkiye. Tilki oraya nasıl gideceğini bilmiyordu. Bilgenin yerini söyleyen arkadaşını bulmak istedi. Arkadaşını buldu ve bilgenin yerini sordu. Arkadaşı tilkiye “Onun yerini unuttum.”, dedi. Tilki üzgün bir şekilde evine dönüp uyudu. Yorucu bir gün olmuştu. Uyandıktan sonra da arkadaşını tavşanın nerede olabileceğini düşünmeden edemedi. “Sanırım tavşan şehirde de değil.” diye geçirdi içinden. Aramaya devam edecekti. Günlerdir aramasına rağmen olumlu bir sonuca varamamıştı. Tavşanı bulmak için tek bir yol kalmıştı ama o da çok tehlikeliydi. Oraya gitmekten çok korkuyordu. Çünkü orada bir köprü vardı ve çok sallanıyordu. Uçurumdan aşağı düşebilirdi. Korkunç bir yoldu. Bu zamana kadar o köprüyü kimse geçememişti. Tilki kararsızdı, ya kendisi de geçemezse... Çok korkuyordu.

Tilki, tavşan için her şeyi yapardı. Çünkü o sevdiği bir arkadaşındı ve hayatı tehlikede olabilirdi. O köprüyü geçecekti. Kafasına koymuştu. Kendinden emin bir şekilde oraya gitti ve köprüden geçmeye başladı. Çok korkuyordu ama tavşanı kurtarmaya değerdi. Köprünün ortasına geldiğinde bastığı yer birden aşağı düştü. Tilki çok korkmuştu ve bu yüzden çok hızlı bir şekilde köprüyü geçti. O köprüyü geçen ilk hayvan olmuştu. Karşısında duran koca bir meşe ağacının arkasına baktı ve arkadaşını tavşanı korkuyla ağacın arkasına saklanmış vaziyette gördü. Tavşan gelenin tilki olduğunu görünce hemen rahatladı ve birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Uzun yıllar boyunca iki iyi arkadaş olarak hayatlarına devam ettiler.

Yakup Efe DÖNMEZ - 5/A

